

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **K. P.**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur, advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 1. 2013, č. j. 78 A 1/2013 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátovi Mgr. Ing. Janu Procházkovi, LL.M.eur., **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 28. 1. 2013, č. j. 78 A 1/2013 – 33, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 21. 12. 2012, č. j. KRPU-284942-12/ČJ-2012-040022-ZZ, jímž bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel uplatnil některé žalobní námitky až u jednání, a proto se jimi nemohl zabývat (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Dále uvedl, že nedospěl k závěru, že by stěžovatel žil ve společné domácnosti se svou nezletilou dcerou a družkou G. K., a že by tedy u něj byla dána překážka vycestování. Stěžovatel ve

správním řízení opakovaně hovořil o G. K. jako o své bývalé družce, přičemž shodně jako v žalobě výslovně uvedl, že před svým zajištěním nežil s dcerou ve společné domácnosti a pouze ji navštěvoval. Skutečnost, že stěžovatel nežil v době vydání napadeného správního rozhodnutí se svou dcerou ve společné domácnosti, potvrdila i G. K., která byla vyslechnuta jako svědkyně. Tato svědkyně uvedla, že žila se stěžovatelem ve společné domácnosti jen do října 2012. Krajskému soudu tak nevznikly pochybnosti, že by krajské ředitelství náležitě nezjišťovalo, jaké byly k datu zajištění poměry mezi stěžovatelem, jeho nezletilou dcerou a její matkou. Tyto poměry se zásadně nezměnily oproti stavu v roce 2009, kdy se stěžovatelem bylo vedeno správní řízení o jeho vyhoštění, neboť stěžovatel společnou domácnost s nimi tehdy rovněž nesdílel. Krajský soud po zhodnocení skutkových okolností ve shodě s krajským ředitelstvím dospěl k závěru, že realizaci správního vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého života stěžovatele.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které obecně namítal, že krajský soud porušil ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Konkrétně krajskému soudu vytýkal, že provedl nesprávný a formalistický výklad ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. pojmu společná domácnost. Stěžovatel před svým zajištěním žil ve společné domácnosti se svou nezletilou dcerou ve smyslu citovaného ustanovení. Podle jeho názoru je při výkladu pojmu společná domácnost nutno zohlednit i účel, pro který bylo citované ustanovení začleněno do zákona o pobytu cizinců. Je jím zájem na spojování rodin a zachování rodinného života. Stěžovatele rovněž vytýkal krajskému soudu, že nezohlednil jeho žalobní námitky uplatněné při jednání. Krajský soud se měl zabývat námitkami, že jeho družka G. K. nebude po vyhoštění schopna uživit celou rodinu a že přesnou adresu družky a své dcery neznal, neboť pracoval a družka s dcerou se mezitím přestěhovaly. Podle stěžovatele měl krajský soud zhodnotit svědeckou výpověď jeho družky, která potvrdila, že jejich neshody ustaly již před více než 2 lety, jakož i to, že se stěžovatelem sdílela společnou domácnost až do října 2012. Se stěžovatelem byla domluvena, že za ní dne 23. 12. 2012 přijede, k čemuž však z důvodu zajištění nedošlo. S ohledem na výpověď svědkyně G. K. není pravdivé ani tvrzení krajského soudu, že se poměry společného soužití v domácnosti nezměnily oproti stavu v roce 2009. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu i napadeného správního rozhodnutí a vrácení věci krajskému ředitelství k dalšímu řízení.

Krajské ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnulo dosavadní průběh řízení a argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí o zajištění a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání. Rovněž podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze k zajištění přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice).

Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (písm. b)), nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (písm. c)), je evidován v informačním systému smluvních států (písm. e)).

Podle obsahu správního spisu bylo stěžovateli dne 28. 10. 2005 uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15. 8. 2008, sp. zn. 103 T 140/2008, který téhož dne nabyl právní moci, byl stěžovatel odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí k trestu vyhoštění na dobu 3 let z důvodu, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo Obvodním soudem pro Prahu 9 vydáno nařízení výkonu trestu vyhoštění a stěžovatel byl soudem vyzván k vycestování nejpozději do 12. 9. 2008. Dne 22. 1. 2009 bylo Policií ČR zjištěno, že se stěžovatel nadále nelegálně zdržuje na území České republiky. Dne 5. 2. 2009 bylo vydáno správním orgánem další rozhodnutí o správním vyhoštění (č. j. CPUL-729/ČJ-2009-044003-SV) a stanovena doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 10 roků. Současně byla stěžovateli v rozhodnutí stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od ukončení zajištění. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém Ředitelství služby cizinecké policie rozhodlo dne 6. 7. 2009, pod č. j. CPR-4054-1/ČJ-2009-9CPR-V227, tak, že stěžovateli zkrátilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, na 5 let. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou, která byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2010, č. j. 10 Ca 280/2009 – 39, který nabyl právní moci dne 7. 2. 2011. Dne 20. 12. 2012 byl stěžovatel zadržen hlídkou Policie ČR, která

zjistila, že se i nadále zdržuje na území České republiky nelegálně. Na základě výše uvedeného vydalo krajské ředitelství dne 21. 12. 2012 napadené rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem vyhoštění.

Stěžovateli tedy bylo od roku 2005 opakovaně pravomocně uloženo správní vyhoštění, které však nerespektoval a z území České republiky ve stanoveném termínu nevycestoval a nadále se na území České republiky nelegálně zdržoval až do 20. 12. 2012, kdy bylo vydáno rozhodnutí o jeho zajištění.

Otázkou, za jakých podmínek může být cizinec zajištěn se již Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zabýval a dospěl k závěru, že jednal-li vyhoštěný cizinec opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky, ačkoli pro jeho pobyt nebyly splněny zákonem požadované podmínky, nerespektoval právní předpisy České republiky a správní a dokonce ani soudní rozhodnutí, nelze považovat za neadekvátní vydání rozhodnutí, jímž byl zajištěn za účelem výkonu vyhoštění (viz např. rozsudky ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 – 50, nebo ze dne 3. 7. 2012, č. j. 3 As 7/2012 – 22, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Vždy však musí správní orgán dostát všem povinnostem, které vyplývají z právních předpisů a mezinárodních dokumentů, jimiž je Česká republika vázána. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění totiž představuje významný zásah do jeho osobní svobody, který je třeba chápat jako prostředek ultima ratio, k jehož využití přistoupí správní orgán jediné tehdy, nemůže-li žádné mírnější opatření vést ke sledovanému cíli, jímž je realizace správního vyhoštění [srv. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb., nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51].

Mezi tyto povinnosti patří, vedle povinnosti zkoumat možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 31. 5. 2012, č. j. 9 As 55/2012 – 41), jejíž nedodržení stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňoval, i povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince. V této souvislosti lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém se uvádí: „Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“

V napadeném správním rozhodnutí se krajské ředitelství podrobně zabývalo možnými překážkami ve smyslu shora uvedeném, mezi které zařadilo i stěžovatelem tvrzené soužití se svou nezletilou dcerou, resp. družkou. Krajské ředitelství dospělo k závěru, že stěžovatelem tvrzené soužití není překážkou správního vyhoštění. Vycházelo

pokračování

přitom z tvrzení stěžovatele, které je zachyceno v záznamu o podání vysvětlení, kde mimo jiné uvedl, že se svou dcerou nežije ve společné domácnosti, dcera žije se svou matkou, která je jeho bývalou družkou na adrese, kterou nezná, v České republice nemá žádný majetek ani společenské vazby a nic mu nebrání v návratu na Ukrajinu. S těmito závěry se ztotožnil i krajský soud.

Proti závěrům krajského soudu stěžovatel brojí a tvrdí, že je rodinným příslušníkem nezletilého občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž podle jeho názoru došlo k nesprávnému a formalistickému výkladu citovaného ustanovení.

Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.

Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie mladšího 21 let, může být pouze ten rodič, který ho vyživuje a který s ním žije ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musí být splněny současně (kumulativně).

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínku existence společné domácnosti s nezletilou dcerou ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel ve správním řízení, shodně jako v žalobě, výslovně uvedl, že před svým zajištěním s dcerou ve společné domácnosti nežil a dceru pouze chodil navštěvovat. Skutečnost, že stěžovatel nežil v době vydání napadeného správního rozhodnutí se svou dcerou ve společné domácnosti, pak byla potvrzena svědeckou výpovědí G. K., která vedení společné domácnosti se stěžovatelem výslovně potvrdila jen do října 2012 a nikoliv už v době, kdy byl stěžovatel zajištěn. S tím také koresponduje stěžovatelova výpověď při podání vysvětlení dne 21. 12. 2012, kdy na otázku, kde se v současné době hodlá zdržovat a přebírat poštu, uvedl, že adresu pobytu nemá, když pobývá různě na černo, a proto ji nemůže sdělit s tím, že poštu si bude přebírat u své bývalé družky. Vedle toho stěžovatel také uvedl, že žádný majetek ani společenské vazby na území České republiky nemá, a na otázku, zda je mu známa nějaká překážka, proč by nemohl vycestovat do svého domovského státu, odpověděl, že mu není známa žádná překážka k vycestování. Nepoukazoval tedy na své rodinné vazby na území České republiky.

S výše uvedenými závěry krajského soudu, které mají oporu ve správním spisu, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Pojem „společná domácnost“ sic není zákonem o pobytu cizinců definován, ale z judikatury správních soudů vyplývá, že tímto pojmem je třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně hradí náklady na své potřeby. Shodně byl vymezen pojem „domácnost“ v ust. § 115 o. z. a neexistuje důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený v zákoně o pobytu cizinců odlišně. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 - 73, publ. pod č. 2257/2011 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že „*Vypomáhání matce s péčí o nezletilé dítě samo o sobě, bez naplnění dalších atributů (trvalost soužití s ostatními členy domácnosti, společné uhrazování nákladů na své potřeby) nelze považovat za vedení společné domácnosti (§ 115 občanského zákoníku).*“ V této souvislosti lze odkázat i na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 1 As 1/2011 – 80, v němž se uvádí, že „[46] V poslední, dodatečně uplatněné kasační námitce stěžovatel nesouhlasí se závěrem, podle něhož nevede společnou domácnost se svou družkou a jejich společným synem. Stěžovatel je přesvědčen, že dočasná nemožnost stálého společného bydlení s jeho současnou přítelkyní a matkou jeho syna, občana Evropské unie, není důvodem pro závěr správního orgánu, že nesplňuje podmínky § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. [47] Jediný argument, který na podporu svého tvrzení stěžovatel uvádí, je usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2001, sp. zn. 26 Cdo 1740/2000 (přístupné na www.nsoud.cz). Zde Nejvyšší soud řešil otázku správnosti posouzení pojmu „společná domácnost“ v souvislosti s nájmem bytu, kdy konstatoval, že v této souvislosti je nutné vycházet z definice společné domácnosti dle § 115 obč. zák. Nejvyšší soud dospěl i na základě své předchozí ustálené judikatury k závěru, že „společnou domácnost tvoří ti, kteří spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. (...). Ovšem i judikát Nejvyššího soudu, cit. v bodě [47] shora, kterým argumentuje stěžovatel, předpokládá aktuální soužití ve společné domácnosti a společné uhrazování nákladů na své potřeby, resp. přinejmenším „objektivně zjištělné okolnosti, které svědčí o úmyslu vést takovéto životní společenství“. Žádné okolnosti tohoto typu však stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil, a odvolal se jen na své chťení „bydlet společně, jako rodina“ (...).“

V dané věci nelze podle Nejvyššího správního soudu dovodit, že by stěžovatel žil ve společné domácnosti se svou nezletilou dcerou ve smyslu výše uvedené judikatury. Správnost tohoto závěru nemohla být zpochybněna ani výpovědí G. K. při jednání soudu. Tato výpověď byla v zásadním rozporu se stěžovatelovými tvrzeními v řízení o zajištění a lze tak pochybovat o věrohodnosti takové výpovědi. Věrohodnost výpovědi zpochybňují i tvrzení stěžovatele v žalobě, kde výslovně uvedl, že před svým zajištěním s dcerou nepobýval ve společné domácnosti. Nelze odhlédnout ani od toho, že stěžovatel bezprostředně po svém zadržení netvrdil, že má hluboké pouto ke své dceři, ale začal ho uvádět až v řízení o žalobě. Stejně tak nelze odhlédnout od toho, že stěžovatel poukazující na existenci takového pouta se po několik let nijak nesnažil o legalizaci pobytu na území státu, kde jeho dítě žije, např. ve smyslu ust. § 122 zákona o pobytu cizinců. Ostatně ani z výpovědi G. K. při soudním jednání nevyplývá bezezbytkové naplnění definice společné domácnosti ve smyslu výše uvedeném. Svědkyně G. K. netvrdila, že by se stěžovatelem žila ve společné domácnosti v prosinci 2012 a potvrzovala existenci společné domácnosti jen do října 2012.

Pokud pak stěžovatel rozporoval s poukazem na výpověď svědkyně G. K. závěr krajského soudu, že se poměry společného soužití v domácnosti nezměnily oproti stavu v roce 2009, kdy bylo se stěžovatelem vedeno správní řízení o jeho vyhoštění, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z listin vztahujících se k vyhoštění stěžovatele v roce 2009, např. z rozhodnutí o vyhoštění ze dne 6. 7. 2009 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2010, č. j. 10 Ca 280/2009 - 39, vyplývá, že správní orgány, a následně městský soud, vyjadřovaly pochybnosti o existenci společné domácnosti stěžovatele s jeho dcerou a G. K. Za tohoto stavu věci nelze krajskému soudu vytýkat jako nesprávný závěr uvedený v odůvodnění napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud nezpochybňuje stěžovatelem uváděný smysl ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale v daném případě nebylo prokázáno splnění

pokračování

zákonných znaků společné domácnosti. Stejně tak Nejvyšší správní soud nepochybně, že podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. S ohledem na výše uvedené se v případě stěžovatele o takový zásah nejednalo.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že se krajský soud nezabýval námitkami uplatněnými při jednání dne 28. 1. 2013 (že jeho družka G. K. nebude po jeho vyhoštění schopna uživit celou rodinu a že přesnou adresu družky a svého dítěte neznal, neboť pracoval a družka s dcerou se mezitím přestěhovaly). K těmto námitkám je třeba uvést, že úkolem krajského soudu bylo přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž měl vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dále je třeba uvést, že podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobní body rozšiřovat pouze ve lhůtě pro podání žaloby. V řízení o žalobě podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. se tedy uplatňuje dispoziční zásada, v souladu s níž krajský soud přezkouvává napadené rozhodnutí, s výjimkou vad, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, pouze v rozsahu žalobních bodů, které byly uplatněny v zákonem stanovené lhůtě, jejíž zmeškání nelze prominout (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 As 139/2012 – 36, nebo ze dne 26. 4. 2007, č. j. 4 As 88/2006 – 56). Předmětné námitky, které stěžovatel uvedl až při ústním jednání před krajským soudem, představovaly nová, v žalobě neuvedená, tvrzení. Jednalo se tedy o pozdě uplatněné námitky, kterými se krajský soud nebyl povinen s ohledem na dispoziční zásadu zabývat.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Ustanovenému zástupci Nejvyšší správní soud odměnu nepřiznal, neboť v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon, za který by mu náležela odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu